

Rousseau ve Thomas Hobbes, yeni kurulmak üzere olan Okyanusya ülkesi için kararların alınacağı bir toplantıya giderler. Toplantıda herkes belirli süre kısıtlaması dâhilinde Okyanusya'nın geleceği için konuşacaktır. Konuşmaya ilk başlayan Hobbes olur:

-Thomas Hobbes: Öncelikle buraya gelirken yolda yaşadığım tatsız bir olaydan bahsetmek istiyorum. Yolda karşıma bir adam çıktı ve benden para istedi. Tabii ki vermek istemedim, kendisiyle tartıştım. Belli ki yoksulun tekiydi ve kaybedecek bir şeyi yoktu. Doğası gereği kendini güçlü gördü ve ihtiyaçlarını karşılamak için parama el koymak istedi. Biraz arbede yaşandıktan sonra kendisinden kurtulmayı başardım ve buraya geldim. Aslında demek istedi...

Rousseau araya girer

-Rousseau: Ne zaman alınması gereken kararlara dair fikirlerin hakkında konuşmaya başlayacaksın? Herkesin eşit süresi olacak diye biliyorum ki öyle olması gerekir.

-Thomas Hobbes: Haklısın haklısın, demek istediğim şey önce bir düzen kurulması gerek. Yoksa güçlü olan güçsüzün hakkını almaya çalışacak. Herkes sınırsız özgürlüğe sahipmiş gibi davranacak. Bu doğa durumundan çıkıp, toplumsal bir düzen kurulması gerekir.

Etraftakiler hak verir gibi kafa salladılar.

-Rousseau: Düzen konusunda haklı olabilirsin ama özgürlük konusunda seni uyarmak istiyorum. Düzen, özgürlüğü kısıtlamamalı. Kimse kimseye itaat etmemeli, yalnızca kendine itaat etmeli.

-Thomas Hobbes: Herkesin eşit derecede olduğu bir toplum mu daha mutlu olur yoksa herkesin yetkisini bir kişiye verdiği, düzen içinde ve güvende yaşadığı bir toplum mu daha mutlu olur?

-Rousseau: Tabii ki, halkın egemen olduğu toplum daha mutlu olacaktır. Hepimiz birer bireyiz, eğer haklarımızı başkasına devredersek birey olmamızın ne anlamı kalacaktır?

-Thomas Hobbes: Elbette bireyiz ancak bizi yöneten bir gücün olması ve bazı haklarımızı o'na devretmemiz toplumun huzuru için gereklidir. Düzen olmazsa kaos ortaya çıkar. Kaosun olduğu yerde de ne özgürlükten bahsedilebilir ne de mutluluktan. Rousseau tam karşılık verecekken rahatsız edici bir ses duyulur. Bu ses, konuşmacının süresinin bittiği anlamına geliyordur. Hobbes konuşma yaptığı yerden iner ve Rousseau' ya ters ters bakar. Sıradaki konuşmacı olan Rousseau ise konuşmasını yapmak için hazırlanır.

-Rousseau: İşte gördüğünüz gibi insanların kısıtlandığı bir ortamda sözleriniz bile yarım kalır ve sanırım bu durum biraz huzursuz edebilir (Hobbes'a bakar ve sırtır). Oysaki şuan bu toplantı bir kişinin kurallarına göre hareket etmese ve herkes sözü bitinceye kadar konuşma özgürlüğüne sahip olsa böyle bir sorun yaşanmazdı. Konumuza dönelim, toplum kendi kendine idare edebilir, kendi kararlarını verebilir ve tüm bunları egemenlik adı altında yapabilir. Egemenlik, halkın devredemeyeceği bir hak olmalıdır. Eğer egemenlik devredilirse; toplum kendine değil, başkasına hizmet etmeye başlar. Ben Okyanusya'nın geleceğinde bunu görmek istemiyorum. Devletin var olmasını sağlayan, halkı ve halkın egemenliğini görmek istiyorum!

Bu konuşma salondaki herkesin hoşuna gitmiş olsa gerek ki, herkes alkışlamaya başlar. Hobbes hariç. Alkış biter bitmez Hobbes araya girer.

Thomas Hobbes: Dediklerin belirli bir süre içerisinde mutlu bir toplum yaratabilir ancak insanlar zamanla daha fazlasını isteyecek ve birbirlerinden üstün olma dürtülerine yenileceklerdir. Sonrasında ise güçsüz olanlar güçlü olanların hezimetine uğrayacaktır.

Rousseau: Eşit olan bir toplumda nasıl güçlü-güçsüz ayrımı olabilir?

Thomas Hobbes: Güçlü-güçsüz ayrımı hep vardır. Doğa durumunda güvensizlikle başa çıkamayan insanlar vardır. Bu güvensizliğin temel nedeni de güçlü-güçsüz ayrımıdır. İnsan insanın kurdudur ve sürekli bir yarış halindedir. Bu yarışı kontrol etmeye çalışmak, dengede tutmak için de bir otorite belirlenmelidir. Unutma ki doğa durumunda herkes bencildir.

Rousseau cevap vermeye hazırlanırken, konuşma süresinin bittiğini belli eden o ses tekrar çıkar, diğerleri de konuşmalarını yaptıktan sonra Hobbes ve Rousseau salondan çıkarak yürümeye başlarlar. Yolda, Hobbes'tan para isteyen adam karşılırlarına çıkar ve tekrar para ister. Hobbes şöyle cevap verir:

Thomas Hobbes: Sana bir soru soracağız ve sen de daha iyi olan fikri söyleyeceksin. Eğer söylersen sana para vereceğim. (Rousseau, Hobbes ile iddiaya girdiklerini anlamıştır). Hobbes yoksul adama dönerek devam eder. Görüyorum ki uzun süredir buradasın. Burada kurulacak yeni ülkeden de haberdarsındır. Bizler bu ülkenin huzuru için kararlar almaya çalışıyoruz. Sence toplum tek bir otoriteye haklarını devredip düzen içinde mi yaşamalıdır yoksa herkesin eşit olduğu ve egemen bir toplum mu olmalıdır?

Yoksul adam: Biliyor musunuz ben de bir süre önce sizin kadar varlıklıydım. Daha sonra evime hırsızlar girdi, her şeyimi çaldılar. Herkes birbirine saldırıyordu, tam bir kaos vardı ve bunlara müdahale edecek bir otorite yoktu. (Hobbes tam da kaosun neden oldukları felaketleri duymuş ve yoksul adamın mutlak güç olan devleti savunacağını düşünmüş ve sevinmeye başlamıştı ki yoksul adam sözlerine devam etti)

Yoksul adam: Olaylar bittikten sonra herkes benim kadar fakirleşti. Toplum olarak fakirleştik. Eğer eşitlik bu ise tüm toplum eşit ve haliyle mutsuzuz. Evet şuan düzen var, kaos yok ve herkes eşit.

Hobbes ve Rousseau birbirlerine baktılar ve ikisi de ceplerinden bir miktar para çıkarıp adama verdiler ve düşünceli şekilde yollarına devam ettiler.

Yoksul adam ise arkalarından şöyle mırıldandı: Teşekkür ederim, bana para vererek tekrar eşitliği bozdunuz.

Mert İçme

